

55,- kr.

Inspirator

Nr. 04

Foreningsblad for Forfatterhaab.dk

Nu med:

Forfattermorgana

Novellemagasin udgivet af Forfatterhaab.dk

HÅB
Helene Th. Svoltgart

Årets tekst
2008

Illustration af
Luise A. Eriksen

Januar 2009

ISSN: 1903-704X

Praktiske oplysninger

Redaktionen

Kenneth Jørgensen
Nikolaj Højberg
Klaus Hougaard
Kirstine Nielsen
Lars Poulsen
Christian Seidel

Kontaktmail: inspirator@forfatterhaab.dk

Er du interesseret i at annoncere i Inspirator?
Så kontakt kassereren.

Bladet er sat med Times New Roman 12/10 pt.
- Garamond 11/10 pt. og Arial 16/13 pt.
Layout lavet af Klaus Hougaard

Inspirator-logoet er designet af Klaus Hougaard

Forsiden er lavet af Klaus Hougaard.

Korrekturlæsere:
Forfatterne og Klaus Hougaard

Magasinet har ISSN: 1903-704X

Abonnement på Inspirator

Alle der er medlem af Forfatterhaab.dk modtager gratis bladet. Derudover sendes der et frieksemplar til alle, der har bidraget med indhold i det pågældende nummer (interview, annoncer m.m.) Alle andre kan købe bladet for kr. 55,- inklusiv forsendelse eller tegne et årsabonnement på 2 numre for kun kr. 100,-

Tidligere numre af Inspirator

Så længe lager haves, kan man købe Inspirator nr. 2 eller 3 for kun kr. 30,- pr. stk. inkl. forsendelse.

Deadline

- for næste nummer er den 1. juni 2009

Bestyrelsen

Formand: Kenneth Jørgensen
Mail: formand@forfatterhaab.dk

Næstformand: Nikolaj Højberg
Mail: naestformand@forfatterhaab.dk

Kasserer: Klaus Hougaard
Mail: kasserer@forfatterhaab.dk

Sekretær: Kirstine Nielsen
Mail: sekretaer@forfatterhaab.dk

Menigt bestyrelsesmedlem: Lars Poulsen
Mail: menig@forfatterhaab.dk

Suppleant og revisor: Christian Seidel
Mail: suppleant1@forfatterhaab.dk

Kontaktmail: bestyrelse@forfatterhaab.dk

Kontaktadresse

Forfatterhaab.dk
v/ Kenneth Jørgensen
Bag Hjelm 32
6200 Aabenraa
Tlf: 22211666

Flytning?

Husk at angive din nye adresse i din profil på hjemmesiden, så vi altid har din korrekte adresse. Du kan evt. også sende en email til kassereren.

Kontingent samt ind- og udmeldelse

- styres af kassereren:
Forfatterhaab.dk
v/ Klaus Hougaard
Kildensmindevej 18 – 1. th.
5610 Assens
Tlf: 22457681

Indholdsfortegnelse

Velkommen til Inspirator nr. 4	4
Medlemsportræt: Anna Paulsen	5
Bestyrelsens skarpe pen	7
Portræt af forfatterhåbet Helene Th. Svolgart	8
Årets tekst 2008: "Håb"	9
At miste sin elskede (<i>kortprosa</i>)	22
Husker du? (<i>novelle</i>)	22
A' point (<i>kortprosa</i>)	25
Naboskab (<i>novelle</i>)	26
Mellem fjender - del 1 af 4 (<i>føljeton</i>)	28
Kære Brevkasse (<i>kortprosa</i>)	34
Tiden (<i>digt</i>)	34

Han besluttede at tage S-toget til hospitalet. men i stationskiosken så han avisoverskriften "Tragedie i Soveby". Judiths billede prydede forsiden med et trist blik. Han bad kioskdamen om avisen. Hjertet slog som en forhammer mod brystkassen og blodet dunkede i hans hoved. Han rødede febrilsk i pungen efter penge og tabte selvfølgelig nogle mønter. Den sure dame bag disken var tydeligt irriteret over hans rystende hænders fumleri. Endelig fik han talt pengene op, fik avisen, gik ud og satte sig på den nærmeste offentlige bænk. Han foldede stadig med rystende hænder avisen ud på den under overskriften angivne side.

Hun havde ligget død en hel uge i lejligheden efter at have taget en overdosis af sovepiller. Hendes far havde fattet mistanke efter flere gange i løbet af nogle dage at have ringet forgæves og var derfor kommet til byen og havde brudt døren op. I sin choktilstand kunne han ikke vurdere, om hun var i live, men fik en anden beboer på samme etage til at ringe. Ambulancefolkene så snart, at de bare skulle køre en død væk.

På trods af det kølige vejr sad han i lang tid og stirrede tomt ud i luften.

Mellem fjender - del 1 af 4

Af Anja Adjoh

"Siger han, at den forbandede heroinpusher igen slap væk?" Jeg hamrede irriteret en knytnæve ned i skrivebordet på grund af det uduelige politikorps, jeg var en del af.

"Ja," peb journalisten fra The Times og skævede flygtigt til døren.

"Hvis jeg får fat i den idiot igen..." snerrede jeg. "Mener De viceinspektør Brooks?" Spurgte journalisten, der enten var meget dum eller meget modig at vove at gøre mig endnu mere vred, efter den ekstremt dårlige dag jeg havde været igennem. "Ja, hvem pokker skulle jeg ellers tale om?" Hvædede jeg og var klar over, at min ansigtsskolor efterhånden nærmede sig bordeauxrød.

"Han er jo Deres chef," pipkede den elendige bladsmører, der sikkert ikke selv holdt sig for god til at bagtale sin overordnede, når han havde chancen.

"Jeg er ligeglad, om han er paven selv. Chefer tror altid, at de kan sidde på deres flade og udrette mirakler. Hvad får vi, der sætter liv og lemmer på spil? Risikoen for en tidlig død eller et snodet guldur ved vores jubilæum. Man kan jo knapt leve for den usle løn, man får som betjent," knurrede jeg.

Journalisten vovede at stille endnu et dristigt spørgsmål, og jeg fik nok. Jeg sprang op og pegede på døren med en meget mørk mine. Truslen blev ikke misforstået, fjolset forlod hurtigt mit kontor og efterlod en velsignet stilhed. Jeg satte mig for at køle ned.

Mand, hvor jeg hadede journalister. Altid skulle de stille spørgsmål, altid skulle de måle folks effektivitet ved at sammenligne resultater og splatte det op på forsiderne af deres elendige parodier af seriøs journalistik. Det var til at blive skør af de idioter. For slet ikke at tale om viceinspektør Brooks. Hvordan

kunne han bare lade kvarterets største heroinpusher slippe væk? Den forhandler, der hver dag forgiftede flere hundrede mennesker, der var afhængige af den hvide gift og narkomaniens slaver.

Pokker tage Brooks og hans elendige metoder, tænkte jeg arrigt. Jeg åbnede en skuffe og tog en lille flaske whisky frem. Jeg tog en slurk, men fik whiskyen i den gale hals, da Brooks pludselig trådte ind af døren. Jeg hostede og skjulte hurtigt flasken igen.

"Ja, jeg kan godt forstå, du drikker," sagde Brooks og masede sit velpolstrede korpus ned i en alt for lille stol.

"Og nu, fra dette minut, har du en alvorlig grund til at gøre det."

"Hvorfor det?" Spurgte jeg og fik en ubehagelig fornemmelse af, at jeg ville blive stillet overfor en umulig udfordring.

"Jeg sætter dig på sagen om heroinpusheren. Du skal fange ham til mig," svarede Brooks roligt. Jeg måbede.

"Vær du glad for, at din ven fortalte mig om din mening," tilføjede han.

"Hvem er den ven?" Spurgte jeg, selvom jeg udmærket vidste det. Brooks nikkede, så hans tre dobbelthager blev synlige.

"Det var journalisten," svarede han. Jeg bed tænderne hårdt sammen.

"Pokker tage det fjols!"

"Det mener jeg nu ikke!" Der var en skarp klang i Brooks stemme.

"Jeg er smigret over, at du så frit tør sige din mening om mig i andres påhør. Men næste gang, det sker, bliver du degraderet til færdselsbetjent!" Sagde han ildevarslede og rejste sig. Han gik hen til døren, jeg kunne ikke lade være med at sammenligne hans vraltende gang med en julegås. Han vendte sig i døråbningen og sagde: "Få nu gjort noget ved den pusher. Jeg vil nødig miste en god betjent som dig, Jefferson!" Så forsvandt han ud på gangen. Jeg ventede, til han var tilbage på sit kontor, før jeg i stille protest besluttede at pjække resten af dagen. Udenfor stod min nye Ford Mondeo og ventede på mig. Den strømledede, sorte bil var min stolthed. I ti år havde jeg kørt rundt i et vrag af en Fiat for at spare sammen til en ordentlig bil, og omsider var det lykkedes mig. Jeg plejede Forden bedre end noget spædbarn, og et stenslag i lakken kunne ødelægge min dag. Tankefuldt åbnede jeg bildøren og satte mig ind.

Jeg tog highwayen på vej hjem til min lille toværelseslejlighed. Imens holdt jeg øje med trafikken omkring mig, for jeg kunne ikke bare slukke for politiiinstinkt, selvom jeg havde fri. Det skadede jo ikke ligefrem politikorpsets økonomi, om jeg greb en fartsynder eller to. Ved et lyskryds fik jeg i midlertidig øje på noget langt mere interessant.

I en vigebane ved siden af mig, sad den heroinpusher, jeg skulle fange, i en blå Impala. Okay, tænkte jeg. Jeg har reelt set først fri klokken tre. Hvis jeg fanger ham nu uden back-up, vinder jeg ikke alene Brooks' respekt tilbage, men slipper også for besværet senere. Saddle up, old boy!

Jeg lod ubemærket For den glide over vigebanen bag Impalaen, da trafiklyset skiftede. Pusheren kastede et flygtigt blik i bakspejlet, men blev ikke mistænksom. Han havde aldrig set mig før, og jeg havde intet ved bilen, der signalerede, at her kørte der en strisser. Min uniform havde hængt i skabet de sidste tre år og samlet støv.

Han drejede ned af highway 85, og jeg måtte træde speederen i bund for at følge med. Highway 85 gik gennem et forholdsvis øde område, og derfor var vejbanen kun optaget af min Ford og den blå Impala, jeg forfulgte.

Pusheren havde omsider fundet ud af, at jeg ikke fulgte efter ham af ren venskabelig interesse, og han satte farten op. Jeg speedede op, og dækkene hvinede mod asfalten, da jeg på en vanvittig hasarderet måde kørte gennem en kurve. Jeg var få meter bag Impalaen, og da speedometerets viser dansede på 100 m/phr. indhentede jeg bilen. Pusheren smilede grumt og slog et slag til siden. Impalaen ramte min Ford, så jeg nær var drønet ud i autoværnet. Det lykkedes mig at rette op i sidste sekund, med stort besvær, men jeg havde været tvunget til at sænke farten, og dermed havde stodderen fået et forspring på grund af sit gemene trick. ”Din beskidte djævel,” hvædede jeg.

”Bare vent. Denne gang slipper du ikke. Du har aldrig mødt mig før, men jeg skal give dig et minde for livet. Du slipper ikke levende fra at smadre min nye øse!” Med den højeste hastighed, min bil kunne præstere uden at flyve, ræsede jeg efter Impalaen. Jeg indhentede den ved en frakørselsvej til en lille by. Jeg drønede gennem svinget på mindre end fire hjul og så til min udelte fryd, at vejen stadig kun var vores. Nu skulle den idiot få den omgang bank på hjul, han bad om.

”Bered dig på nederlag, din ynkelige møgbunke,” snerrede jeg, da min bil nåede op på siden af pusherens. Hans ansigt var fortrukket i en desperat grimasse. Jeg speedede op og trak min Ford ind foran Impalaen.

”Jeg har dig,” råbte jeg frydefuldt. Pusheren prøvede forgæves at mase sig udenom, men hver gang, han prøvede, svingede jeg min bil ind foran hans. Pludselig bremsede pusheren brat, vendte sin bil og begyndte at køre den modsatte vej. Det havde jeg ikke ventet. Det var muligt, han kunne vinde et lille forspring på den måde, men jeg ville indhente ham igen. Min bil var hurtigere end hans latterlige antikvit. Jeg ville ikke miste tid på at tage farten for meget af, så jeg vred rattet rundt, før jeg trådte hårdt ned på bremsepedalen. Dækkene sled lange, sorte bremsespor i asfalten, og jeg havde næsten fuldført halvdelen af den hasarderede u-vending, da der lød et smæld, og bremsepedalen gik i bund uden modstand. For sent at trække håndbremsen. Panikslagent så jeg autoværnet nærme sig som en mur af jern. Stillet overfor så massiv en modstander, slog min bil en fuld kolbøtte og gled på taget ned af skråningen ved siden af vejen. Den trillede rundt et par gange og landede til sidst med bunden i vejret, meget langt fra at være min smukke, nye fartmaskine. Jeg var helt tummelumsk i hovedet af den flyvetur, jeg havde fået. Et blik i spejlet afslørede et

grimtsår i min venstre tinding, hvorfra blodet pulsede ud. Selen truede med at kvæle mig, fordi bilen vendte på hovedet. Jeg fik usikkert tryk på panikudløseren og faldt som en bunke kartofler ned på velourstoffet, der dækkede indersiden af taget. Vinduet var heldigvis blevet knust, så jeg skubbede splinterne af sikkerhedsglas væk og kravlede ud den vej. Døren ville aldrig kunne åbnes igen. Jeg så mig forstumlet omkring og tog mig til hovedet. Mine hænder blev røde af blod. Jeg må ind til byen og få hjælp, tænkte jeg, men selv få skridt blev efterfulgt af så voldsom en svimmelhed og kvalme, at jeg blev tvunget til at sætte mig ned. Jeg sank ned i græsset med en sagte jamren. Jeg forsøgte at glemme smerterne ved at være taknemmelig over stadig at være i live og i det mindste ikke have brækket halsen. Det lykkedes ikke særlig godt. Og synet af min smadrede Ford Mondeo med hjulene i vejret var heller ikke alt for opmuntrende. Jeg så den anden vej og opdagede, at der lå et betagende, idyllisk landskab her nede for bunden af skråningen. Den lumre sommerluft var fuld af berusende dufte fra de talrige blomster, der voksede omkring mig. Der var fuldkommen stille, bortset fra nogle småfugle, der sad i et nærliggende træ og kvidrede. Men som sagt er der altid stilhed før stormen. Mine øjne var halvt lukkede, men alligevel fornemmede jeg den kolde, truende skygge, der pludselig faldt over mig og hørte det dybe åndedrag fra et andet menneske. En stemme, der kunne have skåret oksefilet i skiver, sagde:

”Dit udfald af den her jagt blev vist ikke som forventet, karl smart.” Jeg behøvede ikke at se op for at vide, at det var pusheren. Hvem ville frivilligt se sin bøddel i øjnene? ”Næh, jeg ville sådan set hellere sidde hjemme foran fjernsynet med en drink og benene oppe,” sagde jeg tørt. Angstens væmmelige monster stod på spring i mit bagehoved og truede med at overmande mig, hvis jeg opgav kontrollen. Pusheren trådte ind foran mig med en Magnum i den ene hånd. Han bad om mit navn. Jeg kunne kun hviske det, for det dunkede mere og mere voldsomt i mit hoved. ”Jack Jefferson? Du er vist en kending af mange af mine kollegaer. Der er sikkert et par stykker af dem, der ærgres sig grusomt over, at de ikke kom først, så de kunne lege lidt med dig, måske skære lidt i dig, få dig til at pibe lidt. Jeg ved, at du længe har været en rød klud i øjnene på dem.” Hvor fedt var det, når komplimenterne kom fra en forbyrder og ikke ens chef? Jeg nød det i hvert fald ikke.

”Det glæder mig at høre, at de hader mig. Så er min mission da lykkedes,” mumlede jeg. Kvalmen overvældede mig næsten, og jeg sank hårdt for ikke at kaste op og ydmyge mig selv endnu mere.

”Læg dig hellere ned, Jefferson,” sagde pusheren. “Du har grimt sår i tindingen. Utvivlsomt en hjernerystelse. Hvis du da ellers har noget at ryste andet end dit våben. Jeg hedder Cazor, men det vidste du sikkert allerede.” Jeg behøvede ikke flere opfordringer til at lægge mig ned. Det var allerede som om, en stor usynlig hånd prøvede at presse mig ned. Det var flovt at blive kommanderet med af sin fjende, men hvis alternativet var en kugle mellem øjnene, adlød jeg

gladelig. Cazor grinede. ”Hvad er så morsomt?” Spurgte jeg fortørnet. ”Hele situationen,” sagde Cazor med et grumt smil. ”Min mest hårdhuede modstander ligger for mine fødder uden en chance for at sætte sig op imod mig. Nu mangler jeg bare én ting, før scenen er perfekt - at du trygler mig om at skåne dit liv.” Intet vil være den ydmygelse værd, tænkte jeg bistert og forbandede mig selv for at have ladet min pistol ligge i bilen. Jeg burde have forudset, at sådan noget her kunne ske. Jeg rullede langsomt om på siden og skyggede for solens skarpe sol med min arm.

”Hey, Jefferson,” sagde Cazor og satte sig på hug ved siden af mig.

”Vi skal videre, gamle jas. Tid er penge.” Jeg skulede op på ham. ”Hvorfor dræber du mig ikke bare nu? Døden kan næppe overgå det at sludre med dig.” Jeg måtte kæmpe for at holde mig ved bevidsthed. ”Jeg kender en del mennesker, der vil blive ret glade for at hilse på dig,” sagde Cazor og klappede mig brutalt på skulderen.

”Bagefter skal jeg nok personlig udfri dig af dine lidelser.” Tusind tak, tænkte jeg og overgav mig omsider til det mørke, der stod og lurede på mig og som barmhjertigt befriede mig fra smerterne.

Mørket var der stadig, da jeg flere timer senere åbnede øjnene. Jeg kunne fornemme, at jeg sad i en lastbils lukkede lad, det brummede i hvert fald som en stor bilmotor. Jeg lænede hovedet mod den hårde trævæg og forsøgte at tænke. Hvor blev jeg kørt hen? Det var skræmmende at vide, at mit liv fra nu af afhang af andres velvilje. Eller mangel på samme. Jeg fandt hurtigt ud af, at jeg var bundet så stramt, at jeg ikke kunne slippe fri. Altså kunne jeg intet foretage mig. Der var en mærkelig lugt i rummet, skræmmende velkendt og fremmed på en gang. Jeg lukkede øjnene og døsede hen. Der var alligevel intet andet at foretage sig, og det ville være klogt at være udhvilet, hvis der bød sig en flugtmulighed. På trods af, hvad Cazor troede, havde jeg ikke tænkt mig at overgive mig uden videre. Jeg var politibetjent, og det skulle de så sandelig få at mærke. Den rumlende køretur syntes at fortsætte i det uendelige. Skulle de tværs over kontinentet eller hvad? Netop da kunne jeg mærke, at lastbilen tog farten af og til sidst standsede helt op. Det var da på tide, tænkte jeg arrigt. Sikke en elendig service, de yder. Et par store døre foran mig blev åbnet, og dagslyset afslørede lastbilens makabre indhold. På gulvet lå tre lig, alle med skudhuller i brystet. En kæmpe af en mand kravlede ind over de døde og tårnede sig op over mig.

”Velkommen til Helvede, strisser,” buldrede han og tog så hårdt fat i mine overarme, at jeg troede, han ville knuse mine knogler. Jeg blev slæbt udenfor, hvor kæmpen og en mindre mand, der mindede lidt om en nervøs kanin, puffede mig ind på bagsædet af en lille, gul bil. Jeg nåede at konstatere, at jeg befandt mig på en øde rasteplass uden vidner til forbrydelsen. Ikke nogle levende i hvert fald. Jeg fik et bind for øjnene, så jeg ikke kunne se noget.

”Vi giver ham 15 milliliter,” sagde kæmpen. ”Nej, hellere 20, Crane. Vi vil ikke risikere, at han laver

ballade foreløbig,” sagde den nervøse. ”Okay, Fitch, pres lige en blodåre frem.” Jeg mærkede, at Fitch hev mit bukseben op og klemte en hudfold op. Derefter mærkede jeg et skarpt stik, og en underlig snurrende fornemmelse spredte sig i min krop.

Herligt, de bruger oven i købet bedøvelse, tænkte jeg sløvt og gad ikke engang kæmpe imod medikamentet. Det sidste, jeg nåede at tænke på, var, hvorfor jeg dog ikke var blevet dræbt i bilulykken.

Groggy og øm i hele kroppen satte jeg mig op og nægtede at tro det syn, der mødte mine smertende og lyssky øjne. Jeg lå i en enorm himmelseng, iført en blå silkepyjamas. Jeg var ikke bundet mere, og der var ingen vagter at se. Rummet var præget af luksus, og på et bord få meter fra sengen stod der en bakke med mad og drikke. Jeg kunne næsten ikke holde mig på benene, da jeg gik derhen. Jeg satte mig på en stol og hældte et glas vand op. På ingen tid fik jeg tømt den flaske, der var, og spiste de to sandwiches, der lå på tallerken.

Åh, hvor var det dejligt at være mæt igen. Jeg spekulerede på, hvor badeværelset var. Jeg trængte til at komme på toilettet og ville også gerne have et bad, hvis det var muligt. Det var som om, stanken fra ligene stadig hang på mig.

Om det var muligt? Jeg gjorde store øjne, da jeg åbnede døren ind til et badeværelse af himmelske dimensioner med spabad. Der hang et skilt på væggen, der sagde, at jeg måtte benytte faciliteterne, men skulle holde mig indendørs. Der var alarm på vinduer og døre. Jeg undrede mig over den noble behandling, men var egentlig ligeglad med motivet bag. Jeg tændte for vandet. Jeg måtte hellere benytte tilbuddet, mens det var der. Jeg klædte mig af og sank ned i det varme vand. Varmen strømmede gennem mig, og det var så afslappende, at jeg for en stund glemte min situation. Det var dog kun, til jeg trådte ud af badeværelset og stirrede lige ind i løbet på den Magnum, Cazor holdt i højre hånd. Jeg blev så forskrækket, at mine knæ eksede under mig, og jeg knælede ufrivilligt ned med et højlydt gisp. Cazor gloede overrasket på mig. ”Hey Jefferson, hvad synes du om betjeningen?” Jeg havde en dyb og inderlig trang til at sige ham min alt for ærlige mening, men turde ikke. Hvad hvis han pludselig forvandlede sig til en skingrende skydegal psykopat?

”Den er helt okay,” sagde jeg og kom på benene igen. Jeg følte mig svag af angst. Jeg orkede ikke engang at forsøge at tage pistolen fra ham, selv om det vel nærmest var min pligt med den uddannelse, jeg havde. Problemet var bare, at jeg lige nu mere var et skrækslagent gidsel end en effektiv politimand, der burde kæmpe for sit liv.

”Jeg forstår det altså ikke,” sagde Cazor med et drillende glimt i øjet. ”At en mand som dig har nerver til at være strisser forekommer mig ret absurd. Måske er du i virkeligheden bare en emsig støvsugersælger, Jefferson?” Jeg så bittert på ham. ”Hvorfor skulle jeg ellers forfølge dig? Bare for at få et hurtigt adrenalinsus? Tror du, det var for min egen fornøjelses skyld, jeg risikerede liv og lemmer for at få fat i en narkohaj som dig?” Cazor slog en stor latter op.

”Er du virkelig så snævesynet, Jack? Jeg er blot en del af en større helhed, en lille fisk i en stor dam. Der er utallige over mig, der styrer systemet. Nu vil jeg bede dig om at lægge dig på din seng. Jeg bliver ret upopulær, hvis gutterne finder ud af min særbehandling af dig. Flyt dig så, Jefferson.” Jeg gik modstræbende hen til sengen og lagde mig på den. Jeg så til, mens Cazor fandt fire håndjern frem og lænkede mig til sengens fire hjørner. På den måde lå jeg helt udstrakt, hjælpeløs og i en pokkers ukomfortabel situation. Cazor gik rundt i rummet, som om han ledte efter noget. Til sidst trak han en skuffe ud og løftede et syltetøjsglas op. Der lå et eller andet på bunden af glasset. Jeg gispede, da jeg så, hvad det var. En skorpion. Cazor knappede min pyjamasskjorte op og tømte glasset ud på min nøgne brystkasse. Skorpionen satte sig omgående i forsvarsposition med halen højt løftet, parat til at stikke. Jeg stirrede på det ækle dyr. Sveden sprang frem på min pande, og jeg turde knapt trække vejret af frygt for at blive stukket. Jeg følte mig kvælende omklamret af den isnende angst, der pulserede rundt i min krop. Det var altså sådan, det var at stirre døden i øjnene. Det krævede stenhård koncentration ikke at bevæge sig. Snart var jeg så anspændt, at mine halsmuskler næsten vibrerede. Mine øjne brændte af at vogte skorpionen så intenst. Jeg indså, at jeg ikke kunne klare det mere. Jeg måtte læne hovedet tilbage, ellers ville mine muskler i min overanspændte krop måske spjætte i krampe lige pludselig og fremprovokere et stik fra skorpionen. Jeg følte mig så slidt fysisk og psykisk, at tanken om døden ikke forekom så skræmmende mere. Jeg lukkede øjnene og forsigtigt, meget forsigtigt sænkede jeg mit hoved ned på puden igen. Mine halsmuskler var taknemmelige. Jeg var godt klar over, at jeg måske aldrig ville komme til at åbne mine øjne igen, men for at være ærlig, lå det ikke længere i mine hænder. Det hjalp meget, ikke at kunne se det dødsensfarlige kryb. I det mindste kunne jeg inde i mit hoved forestille mig, at den var væk, selv om den af og til bevægede sine skarpe ben på min nøgne hud. Søvn ville ikke indfinde sig med det samme. Mine muskler var på nippet til at sitre af anstrengelse, men det lykkedes mig at holde dem under kontrol. Til sidst faldt jeg i søvn af ren og skær udmattelse. Da jeg vågnede, var det en enorm lettelse at kunne konstatere, at skorpionen var væk uden at have stukket mig. Cazor sad på en stol og så frygtelig skuffet ud. Jeg smilede. 1-0 til mig. ”Tak for spændingen, makker,” sagde jeg sarkastisk. ”Det var bare så sjovt!” Jeg så vredt på Cazor, der bare gabte provokerende. ”Hey fister,” råbte jeg arrigt. ”Det er ikke morsomt længere!” ”Virkelig?” Det så ikke ud til at interessere Cazor synderligt. Derefter forholdt jeg mig tavst. Det nyttede åbenbart ikke noget at råbe op. Måske opnåede jeg kun at fremskynde min død på den måde, og jeg ville trods alt hellere leve end at dø. Jeg sukkede og lagde mig i så behagelig en stilling som de åndssvage håndjern tillod. Det var efterhånden et deprimerende alternativ at hvile sig, når jeg efterhånden havde sovet mere, end jeg plejede at gøre på en uge. Jeg prøvede at fortælle mig selv, at jeg kunne slippe væk,

hvis jeg virkelig prøvede, men realiteternes ubarmhertighed havde fået mig til at miste modet. Jeg slumrede let hen, og det var tilfældigt, jeg hørte, at nogen kom ind i værelset. Da jeg hørte stemmer, genkendte jeg dem som Fitch og Crane.

”Vi flytter ham i aften,” sagde Crane. ”Det er for farligt at beholde ham her, når han er efterlyst.” Efterlyst? Jeg følte det som om, at en stor sten blev fjernet fra mit hjerte. ”Skal vi tage ham til bungalowen i aften?” Spurgte Fitch. Han lød betænkelig. ”Er det ikke for tidligt? Han er knapt kommet sig over bilulykken.” Jeg begyndte at føle en slags taknemmelighed mod Fitch, for det virkede som om, at den lille nervøse mand prøvede at beskytte ham. ”Nej,” sagde Crane råt. ”Hans tilværelse har været smertefri nok indtil nu. Han har de oplysninger, vi skal bruge, og jo før vi får dem ud af ham, jo bedre.” Jeg kogte af raseri ved de ord. At tro at jeg sådan uden videre ville give værdifulde oplysninger fra mig for at hytte mit eget skind. Stiltiende indgik jeg en aftale med mig selv om, at uanset hvor meget, jeg skulle pine, ville jeg hellere dø end at røbe noget. Når alt kom til alt, havde jeg min stolthed.

En måned senere.

”Åh Gud nej, ikke mere,” jamrede jeg og skreg højt, da det gloende jern blev boret ind i min overarm. Røgen og stanken af brændt kød var sammen med de lynende smerter ved at få mig til at besvime. Jeg kunne knapt se ud af øjnene, for mit ansigt var opsvulmet af slag. Jeg lignede knapt et menneske mere og følte mig heller ikke som et, snarere som et forsøgsdyr, vagterne kunne gøre med, hvad de ville. Brændemærkningen var bare en af de mange smertefulde metoder, de havde brugt for at få mig til at sige, hvor den narkotika, politiet beslaglagde, befandt sig. Jeg havde ikke røbet noget, og straffen havde været grusom. Jeg kunne i de fleste tilfælde gøre mig kold overfor mishandlingen og nærmest glide væk fra mig selv, mens torturen stod på. Smerterne var bare en reaktion fra min krop, min største frygt var at miste forstanden på grund af det psykiske pres. ”Har du fået nok, din mide?” Spyttede en af vagterne ind i mit øre. ”Synes du, det ser sådan ud, din grimme, behårede bavian?” svarede jeg hæst. ”Du burde være mør nu. Men lad os se om du kan klare den her. Kald på Woods, Cracker.” ”Ja, Freeze,” sagde vagten med det tåbelige navn og forlod rummet. Freeze tog resten af mit tøj af og skubbede mig hen over et bord, så min overkrop lå på bordpladen. Mine hænder blev smækket fast til hver sit bordben med håndjern. Jeg sænkede hovedet og hvilede det mod bordpladen. Jeg spekulerede sløvt på, hvad der nu skulle overgå mig. Det interesserede mig ikke særlig, for jeg havde en måde at flygte fra smerterne fra. Det var ganske vist kun mentalt, men intet kunne vel være så forfærdeligt, at det ikke kunne klare det? Jeg tog fejl. En nøgen, svedglinsende mand, lige så stor som en sumobryder, trådte ind af døren med et vellystent smil på sit fede ansigt. Hans størrelse fik selv min chef Brooks til at virke slank. Han havde et sygt, uhyggeligt

blik i sine kolde, blå øjne. ”Davs smukke,” brølede han med en dyb basstemme. Jeg så mig forvirret om. Der var da ingen kvinder i lokalet. Så gik det op for mig, at den store mand, som utvivlsomt var Woods, havde kaldt mig ”smukke”. Pludselig gik det op for mig, hvorfor jeg var bundet i denne specielle stilling og var nøgen. Wood skulle voldtage mig! Det kan ikke være sandt, det kan det ikke, tænkte jeg febrilsk og mærkede rædslen løbe igennem mig. Han kom hen til mig, bøjede sig ned og så mig ind i øjnene. Der var mindst tusind andre par øjne, jeg hellere ville have set ind i end dette begærlige blik, der nærmest åd mig med hud og hår. Jeg stivnede, da Woods rørte ved min krop og åndede mig hedt i nakken.

”Frisk kød,” hviskede han i mit øre. ”Jeg skal nyde dig, nyde dit kød, strisser.” Jeg havde aldrig følt mig så ydmyget før. Da Woods lagde sine svedige hænder på mine hofter og slikkede mig på ryggen, slog min hjerne fra. Under hele den smertefulde, vanærende kønsakt stirrede jeg bare blindt frem for mig og tænkte om og om igen, at det ikke var mig, det skete for. Det var for grotesk, for grusomt til, at det kunne ske i virkeligheden. Men inderst inde vidste jeg, at jeg blot stak mig selv blår i øjnene. Tårerne løb ned over mine hule kinder og tegnede striber i mit snavsede, deforme ansigt.

Åh Herre Gud, tilgiv mig, var det eneste, jeg var i stand til at tænke, da Woods fik vagterne til at tage håndjernene af mig og vendte mig om. Woods prøvede at give mig et tungekys, hans store hænder holdt fast om mit hoved og tvang mig helt tæt på hans ildelugtende mund, hvorfra hans tunge som en rød slange prøvede at presse sig ind mellem mine læber. Jeg mønstrede de sidste kræfter, jeg kunne finde i min udpinte krop, sendte Woods et dræbende blik og skreg af fuld kraft: ”Gid du må brænde op i Helvede for det, du har gjort mod mig!” Jeg vidste ikke, hvorfra modet kom, men den tilfredsstillende det var at se Woods blegne, var al torturen værd. Jeg vædede mine tørre læber med tungen, sendte Woods et overordentlig skævt smil og slog fra igen. Jeg sansede intet, ventede bare på at få det her overstået. Seksuel tortur var tusind gange værre end smertetortur. Jeg var sikker på, at jeg ville falde ned i et sort hul og aldrig genvinde min sunde fornuft. Woods gjorde ikke andet end at savle lidt mere på mig med sin klamme tunge, så smældede han mig en lussing som tak for hyggeligt samvær og gik ud af rummet med sit enorme korpus. Jeg kom ikke rigtig til mig selv, før jeg var blevet slæbt tilbage i min celle, hvor jeg bare blev smidt ned på det kolde stengulv. Jeg kravlede hen på min madras og begravede mig under mit tæppe. Jeg hulkede over den skam, der var overgået mig. Det mest indlysende ville være at bryde den aftale, jeg havde lavet med mig selv. Woods ville utvivlsomt blive brugt nogle flere gange for at knække mig, og jeg ville ikke kunne klare det. Jeg hadede at blive mishandlet, jeg hadede min grimme, misbrugte krop og min forbandede stolthed. Jeg forsøgte at oparbejde sådan et raseri, at jeg ville være skør nok til at lave et flugtforsøg, men selv den kendsgerning, at jeg hadede mine bødler mere end

nogensinde før, var ikke længere nok. Jeg spekulerede sørgmodigt på, om jeg nogensinde, uanset hvor meget jeg hadede de mennesker, der mishandlede mig, ville få kræfter til at flygte. Jeg var udsultet og sønderbanket. Min eneste fordel var, at jeg intet havde røbet. Så længe jeg stadig besad de værdifulde oplysninger, de var ude efter, ville de ikke slå mig ihjel. Jeg kunne knapt huske, hvordan det var ikke at have smerter og være mæt og ikke bo i en iskold kældercelle. Jeg sukede. Dagdrømmeri var en trøstesløs adspredelse fra pinslerne. Jeg måtte snart gøre noget, hvis jeg skulle håbe at slippe herfra i live. Jeg blev svagere og svagere for hver dag. Jeg lagde mig ned. Den eneste trøst var, at jeg i det mindste havde en blød madras at ligge på, også selv om den var plettet af blod og betændelse fra de mange sår, jeg havde. Brændemærket på min overarm sved, så jeg bed tænderne sammen for ikke at skribe. Det værste er, at det heller ikke nytter noget, tænkte jeg og sørgede for, at tæppet ikke dækkede den sårede arm. Hvor var jeg dog træt af det her. Hvorfor skulle det ske netop for mig? Jeg havde da ikke gjort mig fortjent til det her, havde jeg? Jeg spekulerede på, om det var et tegn fra de højere magter, men kunne ikke se, hvordan det skulle give nogen mening. Jeg var noget af det mest ureligiøse, der fandtes. Jeg gennemsøgte cellen for at se, om der var noget at spise, men resultatet var negativt. Jeg snøftede skuffet og lagde mig til at sove. Sikken en ræddende dag. Selv i mine drømme kom Woods og misbrugte mig, denne gang med håndgranater, som han stak op i mig, så jeg blev blæst til atomer. Sent på natten vågnede jeg, rystende af feber. Jeg var gloende hed, og den salte sved, der drev ned over min krop, fik mine sår til at svide. Min sårede arm var stiv og opsvulmet af betændelse. Jeg stavrede hen til vasken og tændte for vandet. Jeg stak armen ind under vandstrålen, stønnende af smerte og hunderød for, at der ville gå koldbrand i skidtet. Jeg forsøgte at skylle betændelsen væk, men den blev stædigt ved med at flyde ud af såret. Jeg havde det ualmindeligt rædsomt. Jeg slukkede for vandet og satte mig atter på madrassen. Jeg stirrede tomt frem for mig, opslugt af den ild, der hærgede min krop. Jeg ønskede at dø. Det gav et sæt i mig, da tanken slog ned i mig. Jeg ønskede virkelig at dø. Straks begyndte alle mulige modreaktioner at drøne rundt i min krop. Jeg måtte ikke dø nu, jeg var kun 32, jeg skulle nok blive reddet. Ingen af disse tåbelige argumenter var stærke nok til at afværge ønsket om at dø. Håbet var udslukt. Som det første i morgen ville jeg bede vagterne føre mig til Cazor, så jeg kunne give de oplysninger, han så længe havde længtes efter. Tanken fyldte mig med en dyb, tilfredsstillende sindsro. Ikke mere tortur, ikke flere smerter og ydmygelser. Kun fred. Jeg smilede og lagde mig ned. For en gangs skyld behøvede jeg ikke at bekymre mig om morgendagens pinsler. Cazor nikkede genkendende til mig, da jeg blev ført ind i hans store, air-conditionerede kontor.

”Næh, se hvem der er opstået fra de døde!” Cazor smilede skævt og skoddede en cigaret ned over min ene fod. Jeg foretrak ikke en mine, mens den varme aske sydende brændte sig ind i min hud. ”Freeze siger, du vil

snakke med mig,” sagde Cazor. ”Er det noget vigtigt, eller skal jeg sende dig tilbage med flere brækkede knogler?” Han satte sig bag sit skrivebord og hældte en drink op til sig selv. Det gav et sug af længsel i min mave. Hvornår havde jeg sidst fået andet end vand? ”Narko,” sagde jeg kort og kneb øjnene sammen. ”Er du interesseret?” Cazor rejste sig forbavset.

”Nu spytter du ud, hva? Et-nul til Woods’ tryllestang. Den virker på alt, hvad der kan krybe og gå.” Jeg nikkede. ”Den politibeslaglagte narko befinder sig i lagerbygning 5 A, Pier 7, i New Yorks østhavn. Vil du så gøre mig den tjeneste at lade mig dø, som du lovede for længe siden?” Jeg stirrede direkte på Cazor, der var ved at tabe underkæben af forbløffelse. ”Øh, ja, selvfølgelig.” Magnummen blev afsikret med et smæld. Jeg så roligt ind i løbet på våbenet. Jeg var ikke bange. Alt forekom mig så inderligt ligegyldigt. Jeg havde udspillet min rolle og kunne nu kasseres. Jeg lukkede øjnene og ventede på skuddet. Da der omsider lød skud, efter noget der forekom mig at være en evighed, men sikkert højst var et par minutter, var det ikke fra Magnummen, men fra et maskingevær. Jeg åbnede øjnene og så forvirret, at Cazor nu lå på gulvet med adskillige skudhuller i kroppen. Nogle sortklædte mænd myldrede rundt i kontoret og gennemrodede alt, mens de snakkede løs på et sprog, jeg ikke forstod. Ingen værdigede mig et blik, så jeg blev stående i håbet om, at de ville ignorere min tilstedeværelse. Jeg hørte skud andre steder i bygningen og ofrenes skrig, når de blev ramt. Hvad var det, der foregik? En af de sortklædte mænd fandt tilsyneladende, hvad de ledte efter og rakte triumferende en mappe i vejret. Jeg blev pludselig grebet i armen og hevet med ud af kontoret og ud af bygningen af en af de mystiske mænd. Alle de sortklædte, der var vel ti i alt, samledes i en lysning i den fugtighede jungle, stadigt ivrigt kværunderende. Jeg følte mig skidt tilpas, da jeg opdagede, at jeg var den eneste fange. Jeg blev skubbet ind i midten og gloet på som om jeg var en eller anden museumsgenstand. Jeg var nok heller ikke for kønt et syn, nøgen og forslået.

Jeg er vist kommet fra asken til ilden, tænkte jeg. Lederen af gruppen trådte ind foran mig og lod sit blik glide op og ned af min krop. Han virkede forundret over de mange sår, ar og blå mærker, der prydede min krop. Han tog fat om min sårede arm, men slap den straks, da jeg næsten gik i knæ af smerte ved hans greb. Han gav en af sine mænd en ordre, og et øjeblik efter blev der rakt et kræmmerhusformet skræppeblad fuld af vand frem til mig. Jeg tømte det med taknemlighed. Disse folk var tilsyneladende ikke så slemme. Lederen lod sin hånd glide over mine fremstående ribben, mumlende noget, jeg ikke forstod. Bare det betyder, de giver mig mad, tænkte jeg, men mit spinkle håb blev brat vendt til fortvivlelse, da jeg fik en knyttneve i ansigtet, et hårdt spark i maven og fik et reb om halsen, som de brutalt hev mig af sted med. Tårene fyldte mine øjne, og jeg græd lydløst, mens jeg blev hevet af sted som et andet stykke kvæg, endnu engang frataget min frihed. Den dampende hede truede med at kvæle mig. Jeg var kun vant til torturkammerets og cellens forholdsvise kolde omgivelser, og feberen gjorde det

dobbelt så pinefuldt. Vilde hallucinationer dansede for mine øjne, mens jeg stavrede hen af den mudrede sti. Caztors grinende fjæs, Woods begærlige øjne, glødende jernstænger, der alt sammen flød ud i en tåge af rædsel. Jeg forsøgte at blinke hallucinationerne væk, men de blev stædigt hængende på mine nethinder. Jeg opdagede ikke, at de sortklædte trådte udenom en stor tornet busk, der spærrede stien. Jeg gik lige ind i busken og skreg af mine lungers fulde kraft, da en gigantisk torn gik lige ind i min højre fodsål, så blodet sprøjtede. Jeg sank jamrende om på jorden og forsøgte at hive tornen ud. En luns af kødet fulgte med, da den endelig gled ud af foden, og mørkerødt blod dryppede på mine hænder. Så blev jeg igen revet fat i og trukket videre. Jeg haltede efter mine nye herrer, svimmel af smerter, når den blødende fod ramte jorden. En dyb, rasende knurren fra et sted i den tætte, grønne vegetation fik hele gruppen til at standse. Jeg så mig forvirret om. En jaguar stak hovedet frem mellem nogle bregner og knurrede ildevarslande. Der gik fuldkommen panik i de sortklædte, som på trods af deres våben forsvandt i alle retninger og hurtigt var ude af syne. Jeg blev blot stående som forstenet. Jaguaren sprang ud af krattet og luntede hen imod mig med sine hypnotiserende, gule rovdyrøjne rettet mod mit ben.

Blodet, fo’r det gennem min hjerne. Den kan lugte blodet. Jaguaren krummede sig sammen og sprang, før jeg kunne nå at reagere. Den slog mig baglæns i jorden og begravede tænderne dybt i min højre skulder. Jeg var rædselsslagen, men også flintrende arrig. Det lykkedes mig at bøje benene så meget, at jeg kunne sende et målrettet spark ind i jaguarens mave. Det fik den gispende til at slippe sit tag i min skulder og trække sig lidt bagud. Jeg rullede væk og krummede mig sammen, så min krop var svær at angribe. Jaguaren lagde an til at angribe igen, men jeg overraskede den ved at løbe lige imod den med vildt viftende arme, skrigende som en vanvittig. Det fik den til at miste modet og luske væk. Jeg havde ikke tid til at ånde lettet op, for det eneste jeg tænkte på var at komme væk.

Jeg klatrede møjsommeligt op i det nærmeste træ og satte mig overskrævs på en tyk gren cirka fem meter oppe. Herfra var udsynet glimrende, og de sortklædte ville få svært ved at få øje på mig. Jeg vikled et blad rundt om den blodige fod. Jeg lænede mig tilbage mod stammen og lukkede øjnene. Blodet strømmede fra det dybe bidsår i skulderen, men jeg holdt hånden hårdt ind mod såret for at få blødningen til at mindskes. Smerterne var massive og dunkende, men kunne lige akkurat udholdes. Jeg var for udmattet til at tænke på andet end at hvile. Jeg ville bare sidde lidt og få kræfterne tilbage, før jeg fortsatte.

Bare ti minutter, tænkte jeg og kunne ikke forhindre søvnen i at overvinde mig. Jeg havde et mareridt om at falde ned i et dybt, sort hul. Den dumpe lyd af en krop, der klaskede mod skovbunden og de ubeskrivelige smerter, fortalte mig, lige før jeg mistede bevidstheden, at det ikke havde været en drøm. Jeg var faldet fem meter ned fra et træ, og jeg var hinsides al hjælp.

Fortsættes i næste nummer >>

Kære Brevkasse

Af Kim Steffensen – kimstef@ofir.dk

Jeg har fundet svar på så meget i disse spalter, og nu er tiden inde for mit eget spørgsmål.

Der er så meget at tænke over i et liv, og nu forleden dag var det mit køleskab, der fik mig til at stoppe op et øjeblik. Den lille hvide selvfølghed, der står i et hjørne af køkkenet, ofte fyldt til randen, af og til også tomt på alle hylder. Når døren åbnes, tænder lyset - tror jeg nok.

Og det er her, jeg undres lidt hver dag. For hvordan kan jeg vide mig sikker på, at det ikke også er tændt, når døren er lukket? Er det muligt at undersøge dette, og hvordan?

Det minder mig da også lidt om min kones smil. Det tændes når hun ser mig, særligt på en lørdag, men ofte også på en onsdag.

Om hende var jeg også kommet i tvivl, men jeg turde ikke spørge. Var det mon sådan, at smilet falmede og gik ud, når hun stod med ryggen vendt imod mig og verden? Var hun da trist og melankolsk, eller bare sur og gal, og derfor uoprigtig?

Jeg kunne dårligt leve uden denne viden. Tanken kostede mig en god del nattesøvn, indtil jeg tilfældigt fik ideen, stående foran spejlet i entreen. Et spejl naturligvis, intet mindre end billedet af hende selv i gerningsøjeblikket, et ubevogtet øjeblik, hvor hendes sande jeg og mening om mig ville komme for en dag!

Nok var ideen god, men i praksis svær at gennemføre. For hvordan skulle jeg kunne lokke hende ud i entreen, når vi altid siger goddag og farvel til hinanden i stuen, lige der, hvor døren åbner ind til køkkenet og køleskabet med lyset, som altid tænder, når døren åbnes, altså den ind til hylderne med mælk og alt det andet, og ikke den til stuen.

Selvom det var svært, måtte jeg gøre et forsøg. Så derfor en dag, på slaget sytten som sædvanlig, trådte jeg ind af døren, lukkede den bag mig, hængte jakken op på bøjlen, satte skoene på hylden under knagen, opsat på at gøre et forsøg.

Hun var i køkkenet, og hvor ellers på denne tid af dagen, muntert nynnende, sikkert med på noget i radioen. Det måtte det være, for bortset fra mig og de børn vi har, men sjældent ser, de er altid ude at leve deres eget liv og forstyrrer derfor ikke vores, var der vel ikke så meget andet, hun kunne glædes over.

Jeg holdt mig strengt på måtten, svært med min skostørrelse på en kokosbrik på 30x30 cm, og tænkte på, hvordan jeg nu skulle gøre det, jeg måtte gøre. Var det noget med at kalde højt, endda råbe, eller skulle jeg bare hæve røsten lidt mere end ellers?

Jeg begyndte i det stille med et lille spagt hallo, hun nynnede videre. Et nyt hallo med tryk på første stavelse, lidt højere, end jeg ellers vover. Intet svar. Tredje gang, lykkens gang. Et højt og fuldendt udråb med tryk på hele ordet.

Hun nynnede ikke længere, radioen tav, døren gik op, og der stod hun og så undrende på mig. Duften af hakkebøffer og bløde løg bølgede forbi hende, og der

havde jeg nær glemt mit ærinde! Men jeg holdt stand, trådte et lille skridt til venstre og væk fra måtten, smilende og lokkende. Hun fulgte mig med øjnene, også smilende, lidt usikkert måske, og dér slog en bange anelse ned i mig.

For jeg smilede jo så varmt og ægte, hun kun stift og anstrengt. Havde jeg med min nysgerrighed afdækket noget, der burde være skjult, en afstand, en mangel, måske på kærlighed eller andet vigtigt? Noget, vi ville kunne have levet med, hvis ikke...?

Jeg lod tanken fare, og sagde stadig smilende: "Hej min skat. Goddag igen."

Hun var tavs, rørte sig ikke, drejede blot sit hoved og så hen på døren ind til stuen, derefter på mig, og derpå atter hen på døren ind til stuen. Hvad var nu dette her for noget, syntes hun at tænke.

Et spørgsmål uden ord, klart og skarpt, og som kun jeg ville kende svaret på. Nu gik hun hen imod mig, skridtene var små og få, for gangen er kort og afstanden imellem os har aldrig været stor. Hun standsede et skridt fra mig, ventede velsagtens et svar på sit spørgsmål. Jeg smilede stadig, selvom musklerne ved mund og øjne dirrede anstrengt af al den glædens positur. Vore blikke mødtes, og se, der smilede hun for første gang og spurgte:

"Hvorfor nu alt dette postyr?"

Jeg tog hende om livet, krammede hende og plantede et kys i nakkens bue. Jeg vred mig sidelæns hen foran spejlet, knugede hende ind til mig imens og hørte hende sige: "Ikke nu, maden brænder på".

Et kig i spejlet ville sige alt. Og ja, der var intet smil på hendes læber, kun forundret panderynken. Men det kom dog, smilet, men først, da vores blikke mødtes der i spejlet.

Så derfor, kære brevkasse, hvordan er det med et køleskab? Er lyset stadig tændt, når døren lukkes, selv hvis hylderne er tomme, som de jo af og til er?

Jeg vil vente spændt på svaret.

Med venlig hilsen

Den nysgerrige.

Tiden

Af Susanne Harsfort – harsfort@gmail.com

Tidens tumultagtige tilstande
får det animalske frem i folk
Kvalmende kyllinger i krybekælderens
brotvende brushaner på barrikaderne
Halsende høge i horribel hetz
mod flokdyrenes fedme
Jagende jaguarer holder justits
over frelste fredsduer
og slangerne snor sig i sølet
og tjener tykt på tidens tamdyr
Nuets nervøse nationer
trækker folk til torvs
skiller fårene fra bukkene ... til gribbene.

Abonnement på novellemagasinet Forfattermorgana

Jeg vil kun abonnere på ét nummer ad gangen kr. 55,-

Jeg ønsker et helårsabonnement på to numre kr. 100,-

Navn _____

Adresse _____

Postnr. _____ By _____

Jeg accepterer abonnementsvilkårene og får tilsendt Inspirator/Forfattermorgana hvert halve år indtil jeg selv sender en skriftlig afmelding til Forfatterhaab.dk.

Betalingsfristen er på 30 dage og første opkrævning sendes sammen med første nummer af Inspirator/Forfattermorgana. Prisen er inklusiv forsendelse.

Gaveabonnement på novellemagasinet Forfattermorgana

Mit kundenr. _____

Jeg ønsker at være anonym overfor modtageren

Jeg vil give et gaveabonnement på kr. 50,- til:

Navn _____

Adresse _____

Postnr. _____ By _____

Min evt. besked til modtageren:

Gaveabonnement på novellemagasinet Forfattermorgana

Mit medlemsnr. _____

Jeg ønsker at være anonym overfor modtageren

Jeg vil give et gaveabonnement på kr. 45,- til:

Navn _____

Adresse _____

Postnr. _____ By _____

Min evt. besked til modtageren:

Frankeres
som
brev

Forfatterhaab.dk

V/ Klaus Hougaard
Kildensmindevej 18 - 1. th.
5610 Assens

Frankeres
som
brev

Forfatterhaab.dk

V/ Klaus Hougaard
Kildensmindevej 18 - 1. th.
5610 Assens

Frankeres
som
brev

Forfatterhaab.dk

V/ Klaus Hougaard
Kildensmindevej 18 - 1. th.
5610 Assens